

[Niels Andersen.]

hvorvidt disse erklærede mål er nået. Man hører en svag latter fra venstres bænke. Det undrer mig ikke, for her er det jo kendsgerningerne, der taler, og jeg må egentlig også sige, at de oplæg, som de ærede medlemmer hr. Poul Møller og hr. Erik Eriksen kom med i dag, forekom mig at være noget svage i koderne.

Jeg minder om, at noget af det første, man gennemførte i denne regerings tid, var det meget omdiskuterede stabiliseringslån, som skulle medvirke til at rette den økonomiske situation op. Der er nu gået 2 år, og ingen af os, der for nylig har modtaget den nye skattebillet for det kommende år, kan finde noget om stabiliseringslån. Stabiliseringslån er forbi i dansk finanspolitisk historie. Hvornår er det tidligere hændt i dansk politik, at midlertidige skatter, som man har gennemført for at rette en økonomisk situation op, er forsvundet?

Stabiliseringslånet eksisterer ikke mere, men dertil kommer, at pengene ikke er forsvundet, pengene er ikke tabt. I 1962 får man obligationer udstedt for det beløb, man har indbetalt, med et tillæg af 10 pct., som er skattefrit; derudover får man pengene forrentet med 5 pct., og der bliver så udtrukket obligationer over en 30-årig periode. Hvornår er ekstraordinære skatter, som man har indbetalt for at rette den økonomiske situation op, blevet betalt tilbage? Jeg mindes ikke, at noget sådant er sket før, i hvert fald ikke da det ærede medlem hr. Erik Eriksen var statsminister i perioden 1950-53. (*Poul Møller*: Er den bundne opsparing ikke betalt tilbage?). Jeg mindes ikke, at man har tilbagebetalt midlertidige skatter, sådan som man lærte dem at kende i den periode, da venstre og de konservative dannede regering. Men det er nu en kendsgerning, og gennemførelsen af dette stabiliseringslån har været en væsentlig årsag til, at vi har fået den økonomiske situation rettet op.

Op så har det ærede medlem hr. Erik Eriksen i dag det mod at minde os om deponeringsordningen. Oprigtigt talt troede jeg, man for længst havde deponeret denne tanke. Sandheden er, at hvis vi havde fået denne deponeringsordning, som skulle andrage 500 mill. kr. — det ærede medlem

hr. Axel Kristensen var en ivrig talsmand for denne ordning og står den dag i dag smilende og hører på, at disse ting fremdrages — ville omkostningsniveauet i Danmark have været væsentlig højere. Vi husker alle fra deponeringsordningen vedrørende tekstilvarer; hvordan der i bladene averteredes efter penge, der skulle deponeres i nationalbanken, før man kunne foretage en import. Man tilbød 15, 18 og 20 pct. i rente. Det drejede sig dengang om 100 mill. kr.; denne gang blev der regnet med 500 mill. kr. Hvor højt ville procenterne da ikke være kommet op, og de skulle lægges over på forbrugerne! Det ville have betydet en forøgelse af omkostningsniveauet også for landbruget.

Jeg vil også minde om, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde: „Vi foreslog“. Der forelå imidlertid ikke noget forslag; det var noget, man ganske simpelt talte om fra oppositionens side. Der forelå ikke noget forslag, som vi kunne tage konkret stilling til.

Må jeg endvidere med hensyn til den økonomiske situation fremhæve, at den tid, der kommer, hvor vi uvægerligt vil glide ind i et større markedsområde på den ene eller anden måde, vil kræve større investeringer. Det er givet; det er vi alle sammen enige om. Vi står ved en skillevej. Der er en klar linje i regeringens politik med hensyn til afvikling af statslånene.

Jeg har nævnt boligområdet og kan nu også minde om fiskerierhvervet, hvor man går bort fra statsfinansiering over til statsgaranti. Der foreligger for så vidt et alternativ i dag: ønsker man, at den finansiering, som er nødvendig, skal foretages af den private sektor her i landet, eller ønsker man, at den fornødne investering skal foretages over statskassen? Man har valget mellem disse 2 linjer, ikke alene her i den lovgivende forsamling, men også i befolkningen. Men jeg siger det klart, at hvis man ønsker, der skal være finansieringsmuligheder, muligheder for investering af midler, som hidrører fra den private sektor, forudsætter det opsparing af den enkelte borger. Derfor ville det være en god leveregel, om den enkelte borger opsparerede, skal vi sige mellem 5 og 10 pct. af sin indkomst, alt efter vedkommendes opsparingsvevne. Hvis man